

DOBRY PASTYR

Časopis evangelického sboru v Krnově vydáván pro členy a přátele sboru zdarma

ROČNÍK 18 / ČÍSLO 3 / ŘÍJEN 2014

*„Modré nebe, slunce zář. Pánu patří díky.
Zvedni oči, zjasni tvář. Pánu patří díky.“*

Má i Bůh prázdniny?

Jak už obálka našeho časopisu napovídá, můžete v něm nalézt články o tom, jak se nám podařilo prožít ten teplý, slunečný a příjemný čas prázdnin. Pro někoho to byl čas odpočinkový a výletní, pro mnohé přece jen čas pracovní.

A co Bůh, má i Bůh prázdniny? Může si Bůh jen tak sbalit ranec na cesty, prostudovat mapy a vyrazit někam, kde by se mu více líbilo? Prostě se sebrat, na čas vypnout, zmizet a ukázat se odpočatý a plný sil až po prázdninách?

No... patrně může ☺, ale to bychom Jej asi o prázdninách necítili, neměli bychom žádné odezvy na své modlitby, patrně bychom se necítili osvěžení jeho povzbuzením, úpěli bychom pod svými břemeny bez možnosti načerpání nových sil, o které bychom nemohli prosit, nebo bychom na své prosby nedostali odpovědi. Museli bychom počkat až do září, kdy se většina výletníků vrací z dovolené, pokud by si ovšem Bůh nevzal, aby si od nás odpočal, dva týdny dovolené navíc.

Děsná představa, vidíte?

Naštěstí tomu tak není a Bůh má přeci jen jiný pracovní rozvrh, kalendář a řád. Je přítomen jak ve svátek, tak v pátek, a tak je tomu i o prázdninách. Otázka spíše zní, nakolik Jej o prázdninách potřebujeme my, když je nám tak fajn, tedy pokud je nám někde u vody a na rekreaci fajn.

Mohu-li se přiznat, mám také velké rezervy a o prázdninách obzvlášť. Jsou chvíle, kdy mi každodenní promluva s Bohem připadá zcela samozřejmá a nijak se nemusím upomínat, na druhé straně jsou chvíle, kdy na Boha zapomenou a vzpomenu si - v tom lepším případě - k večeru, v horším za pár dní.

O těchto prázdninách jsem moc necestoval, byl jsem kromě pár krátkých výletů pouze na sborové dovolené, kde bylo moc prima. Já mám ale trochu výhodu, a takovou celoprázdninovou dovolenou mám vlastně na chalupě. Je to sice dovolená také

pracovní, ale dobré na tom je, že je blíže přírodě a člověk je téměř pořád venku a na zahradě.

No a právě, pokud mám psát o tom, jak vnímáme našeho Pána o prázdninách, mohu říci, že se mi docela podařilo spojit příjemné s užitečným. Mám totiž nad chalupou takový lesík, kde jsem si proklestil cestu, abych nemusel chodit jen po louce, která byla letos neposekaná a každé ráno se snažím vyběhnout (tedy v mém případě se vyškrábat ☺) nad lesík na své místočko, kde ráno vytáčím ono známé číslo na našeho Pána. Je prima, že z onoho místa je pěkný rozhled na okolní kopečky, chalupy a louky, je tam moc příjemně. Také je prima, že ač je zataženo, po stráních a z lesů se valí mlhy, nebo mírně poprchává, vždycky je na tom místě příjemně a ranní rozhovor s Pánem, modlitba, je pak opravdu dobrým startérem do každého nového dne.

Někdy takové nebo podobné místo nemáme po ruce a místo ranní modlitby je třeba doma před snídaní za stolem, ve vlaku, když jede člověk do práce, nebo kdekoli, kde nám to okolnosti dovolí. Ale naštěstí alespoň o prázdninách můžeme ráno na louku nebo do přírody a spojit příjemné s užitečným.

Moc se mi líbila sborová dovolená, kdy právě při trávení příjemného času v přírodě a pěkném okolí jsme mohli být i blízko Bohu a hovořit s Ním.

Obdivuji ale především ty, kteří jdou trochu dál a svou dovolenou věnují službě. Vyberou si pracovní dovolenou, kde mohou být užiteční, ku pomoci, třeba tak, jak se to i v tomto čísle Dobrého pastýře můžete dočíst. I když je to také spojení příjemného s užitečným, mohou tím mnohým posloužit.

Já myslím, že ani letos Bůh na dovolené nebyl, že má pro nás stále dost sil i trpělivosti a že byl všude tam, kam jsme se na prázdniny rozjeli, nebo kde jsme toto léto trávili, se všemi výletníky, kteří s Ním v ten čas chtěli vést a vedli rozhovor.

Petr Malík

Nový sborový dům

Milí přátelé, jak víte, městské zastupitelstvo v červnu t.r. rozhodlo, že dům na Albrechtické ul. č.8 prodá našemu sboru (zájemců o koupi bylo více), a to za předem danou cenu 1.550.000, Kč stanovenou znaleckým posudkem.

Jeronymova jednota (pomocné dílo při ČCE, které shromažďuje prostředky a posléze poskytuje dary a půjčky na stavební účely) nám poskytla krátkodobou půjčku 1,5 mil.Kč. Tato částka přišla na účet sboru v pondělí 22.9. a hned druhý den jsme cenu za dům uhradili.

Nyní se musíme shodnout na tom, jak se upraví dispoziční řešení domu. Byla vytvořena pracovní skupina 8 lidí, kteří se již 2x sešli, a kteří by se měli sejít vždy, když bude třeba něco rozhodnout (jakého projektanta oslovit, jaké dílčí práce zadat které firmě, co zvládneme svépomocí, kde všude shánět peníze apod.). Máme jasno v tom, že v přízemí budou sborové prostory a v patře byt pro kazatele a jeho rodinu. Nad nějakými návrhy jsme již diskutovali, avšak přesto jsme požádali jednoho mladého projektanta, aby nám zpracoval alespoň dvě varianty řešení přízemí a dvě varianty patra. Nad těmito návrhy bychom se chtěli definitivně rozhodnout, co kde bude (kde kuchyň dole i

nahore, v přízemí přidat WC se sprchou, účel dalších místností) a také se domluvit, kdo zpracuje podrobný projekt, včetně rozpočtu.

V přízemí se uvažuje o následujícím řešení:

- Podchytit a vybourat zeď mezi dvěma místnostmi tak, aby vznikl malý sálek na bohoslužby v zimě; místo zdi se osadí shrnovací stěna, která sálek může podle potřeby přepažit.

- Jedna místnost se upraví buď jako kancelář Slezské diakonie nebo jako

studentský pokoj s malým příslušenstvím (WC + sprcha, kuchyňský kout). WC musí být přístupné i pro naše potřeby; v přízemí tedy budou dvě WC.

- Zadní místnost s „uříznutým“ rohem by měla sloužit pro mládež, nedělní školu a

Tensing. Mezi touto místností a stávajícím WC bude zřízena kuchyňka, která bude zároveň fungovat pro početně menší skupinu NŠ.

- Zatím moc neřešíme prostory v suterénu a na půdě. Ve sklepě by časem mohla být zkušebna pro kapelu (Tensing), na půdě např. možnost skromného ubytování (třeba při seniorátním setkání mládeže). Vše bude záležet na (ne)dostatku financí.

S o u č a s n ě s projektovými pracemi a souvisejícími úvahami se řeší další půjčka. Půjčku z J.J. bychom totiž měli uhradit do konce tohoto roku (J.J. má na půjčování relativně málo peněz tak velký obnos běžně nepůjčuje). K uhrazení této krátkodobé půjčky by měla sloužit další půjčka, o kterou žádáme u německé pobočky Luterského světového svazu (der Lutherische Weltbund – LWB) v Hannoveru. Tato církevní instituce půjčuje max. 75 tis. euro (asi 2 mil. Kč) se splatností až 10 let,

přičemž první dva roky se neplatí úroky. Příslušné grémium má zasedat koncem října, tak doufáme, že nám tu půjčku ctění bratři schválí. Z této půjčky nám na počáteční práce zůstane cca 400 tis.Kč, což není mnoho. Kromě již uhrazených 1.550 tis.Kč musíme ještě zaplatit 62 tis.Kč (4% z ceny domu) jako daň z nabytí majetku (stát musí přece někde vzít peníze na předražené dálnice...).

Protože nemůžeme pouze čekat „s nataženou rukou“, kdo nám co dá, je nanejvýš žádoucí, abychom nějaké prostředky vybrali i mezi sebou (do žádosti o půjčku na ony 2 mil. bylo třeba vyplnit, kolik činí náš vlastní vklad – uvedl jsem tam 500 tis.Kč – to byl můj odhad). Proto vás všechny prosím, abyste zvážili každý za sebe, jakou částkou (třeba i kromě desátků) se můžete podílet na nákladech spojených s koupí i opravou našeho nového sborového domu – fary.

26.září 2014, Jiří Marek st.

Setkání s biskupem z Jižního Súdánu

Středa 1. října byla pro několik z nás zvláštním dnem, kdy jsme se mohli setkat s člověkem, který ještě před 5 lety nemohl na cestu do naší země ani pomyslet. Díky pozvání br. Romana Hoty z Bruntálu jsme se mohli setkat s bratrem biskupem Bernardem z anglikánské episkopální církve v Jižním Súdánu. Jižní Súdán se ještě před 4 lety zmítal v dlouhém 20 letém válečném konfliktu, ten měl své počátky už v r. 1955. V r. 1956 dostal Súdán od Britů nezávislost. Ta však nebyla pro tuto zemi požehnáním, ale spíše prokletím. Jižní Súdán je zemí, která téměř od počátku své existence trpěla v občanské válce s arabským severem, který ji chtěl násilně islamizovat. Tato válka stála 2 milióny životů. Je to hodně na 8 miliónový národ. Muži šli bojovat již od 15 let a protože byli jako národ zcela osamocení, bojovali jen s nedostatečnou výzbrojí proti arabskému světu, který měl pro tuto válku k dispozici i moderní evropské zbraně. Přesto zvítězili, jak mnozí věří, díky modlitbám. V r.1972 dostal Jižní Súdán částečnou autonomii (tzv. Dohoda z Addis Abeby). Ta však nebyla pro jižní súdánce ničím jiným než podvodem, nemohli ji

akceptovat, protože muslimové nadále decimovali jejich města a vesnice. Proto se mnozí stáhli do buše a občanská válka se rozhořela nanovo. V roce 2005 skončila válka příměřím a mírovou smlouvou CPA. Její součástí byla dohoda o referendu, konaném na počátku roku 2011. To již proběhlo a v létě by měla být vyhlášena nezávislost. Tento národ je neuvěřitelně na svou svobodu hrdý. Po vyhlášení samostatnosti, ve které se téměř 99% obyvatel rozhodlo pro samostatnost, se však ekonomicky po dlouhé vyčerpávající válce ocitl nový stát na bodu nula... Súdánci jsou statečný a soběstačný národ. V buši jsou schopni se sami uživit a postarat se o sebe. Proto zde nenajdete mnoho slumů jako například v Keni. Jsou srdeční a pohostinní. Neublíží vám, postarají se o vás a neokradou vás. Jste mezi nimi v bezpečí. Nicméně jde o jednu z nejchudších zemí světa. V podstatě žádná infrastruktura, střední generace s výrazným úbytkem mužů je bez vzdělání. Většinu života prožili v buši na útěku nebo v boji. Vzdělání je komoditou, po které touží nejvíce. I dospělí. Největší potřebou je angličtina. V Súdánu je kolem 200 jazyků.

Lidé z jednoho kmene si často nerozumí s druhými. Proto je i zde klíčovým jazykem angličtina, která spojuje kmeny v národ. Angličtina je ale oficiální řečí. V ní jsou všechny úřední dokumenty, v ní vysílá rádio nebo zní bohoslužba. Bible jako celek i se Starým zákonem je přeložena pouze v jednom jazyce, v jazyce ačoli. Většina vzdělaných pastorů byla zabita nebo musela utéct ze země.

Země je plná vdov a sirotek bez jakéhokoliv sociálního zabezpečení. Viděl jsem cirkve, ve kterých byly pouze ženy a děti. Všichni jejich muži byli zabiti muslimy, nebo LRA. Naprostá většina Súdánců se živi zemědělstvím. V buši si vypěstují nějaké vlastní potraviny (arašidy, čirok), případně pasou ovce nebo krávy. Přepočteno na naše peníze jsou takto schopni žít za 4 – 5 Kč na osobu a den. Jižní Súdán nemá ekonomiku ani infrastrukturu. V zemi v podstatě není rozvinuté zemědělství, kromě malých zahrad a políček sloužících pro osobní potřebu. Není zde ani průmysl, nejsou zde silnice ani sítě. V zemi nejsou elektrárny. Přesto se jedná o zemi s velkým potenciálem. Polovinu roku prší a to dává zemi velký zemědělský potenciál. Země je bohatá na nerostné suroviny. Díky válce jsou v řadě oblastí na severu ještě divoká africká zvířata, což dává potenciál pro turismus. V okolních zemích jsou národní parky velmi významným zdrojem příjmů. Nic z toho zatím Jižní Súdán nedokáže využít. Přesto jde o houževnatý národ, který si nestěžuje a je nesmírně vděčný a hrdý na svou národní svobodu a svobodu vyznání. Při setkání s br. biskupem jsme se dověděli, že súdánci sami se považují za biblický národ

tzv. „Kúšijců“ (viz.např.Iz18;7). Sympatické na br. Bernardovi, který se jako zástupce místní cirkve obrací na české křesťany je, že nežádá nějakou závratnou a masivní peněžní pomoc. To nejdůležitější, co potřebujeme, řekl, je vzdělání. Přijďte nám pomoci vzdělávat naše pastory, naše děti, potřebujeme stavět školy a naučit se hospodařit s bohatstvím, které Bůh naší zemi dal. Církev v oblasti Equatorial, ze které br. Bernard pochází, se snaží vybudovat nové školní třídy pro děti a sirotčince pro válečné sirotky. Víte, setkáváme se někdy se zvláštními projevy válkou traumatizovaných dětí, říká nám br. Bernard. Některé z nich se dokonce potí jakoby krvavým potem, což nedokážou vysvětlit ani lékaři. Po vyhlášení samostatnosti a uvolnění, které v J. Súdánu nastalo, vznikl v naší republice v severních Čechách ve spolupráci některých církví (CB, KS) projekt s názvem Izachar. Ten usiluje o pomoc Jižnímu Súdánu a je směřován konkrétním lidem. V našem kraji je kontaktní osobou br. Jiří Šmajstrla z KS Ostrava. Více o celém projektu je možné zjistit na: www.sudan.isachar.cz

R. Rosický

*(zdroj - článek z www.sudan.isachar.cz,
doplňný konkrétními poznatky ze setkání s
biskupem Bernardem)*

Kostel v Krasově opět slouží

S velkou vděčností oznamujeme, že kostel v Krasově začal po rekonstrukci opět sloužit. Tak by mohla znít úvodní věta článku, kterým bych chtěl připomenout, že náš sbor má dva kostely. V jednom se scházíme každou neděli a rádi zde vysíláme k Pánu Bohu své modlitby, prosby a chvály. Jsem ale rád, že se opět začíná využívat také náš menší, ale o nic méně krásnější, kostelík krasovský. Mnozí dobře víte, že se

v něm již po léta konají pravidelné brigády, zpravidla na jaře - 1. máje. V poslední době byla opravena střecha i fasáda a také okolí kostela. S tím nám velmi pomohla rodina Dofkových z Krasova, která z velké části pomohla s obnovou plotu, jeho instalací a nátěrem. Rovněž se velmi pěkně a poctivě starají o zahradu - trávník je vždy krásně posekaný. V letošním roce se zde konaly po celé letní období bohoslužby. Letní sezóna skončí 19. listopadu, kdy zde budou poslední bohoslužby, pak se budeme scházet u sestry Ničmanové, vždy 1. a 3. středu v měsíci. Malebný krasovský kostel byl postaven v 30. letech min. století německými evangelíky. Moc si ho ale neužili, po odsunu německého obyvatelstva na konci II. svět. války se v něm nějakou dobu scházela pra- voslavná církev, potom jej získal náš sbor. Bylo to v době, kdy ve sboru působil náš kazatel Bronislav Kielar.

Tuto neděli to bude 5 let, co odešel ke svému nebeskému Otci. V té době bývalo v Krasově na bohoslužbách docela plno. Sestra Ničmanová z Krasova vám může, až ji někdy navštívíte, ukázat z té doby celou kroniku. Bohužel, jak už to mezi námi evangelíky často bývá, mnoho z těch tehdejších dětí a mládeže v církvi nezůstalo. Vede to jistě k zamyšlení, co děláme každý z nás pro to, aby se historie neopakovala. Dnes, po rekonstrukci, slavnostním otevření a mnoha modlitbách, snad začíná trochu svítat na lepší časy. Letos se v krasovském ev. kostele konaly dvě svatby a zdá se, že možná nebudou poslední. Někteří ze svatebčanů se začali ptát, kdy se tam konají bohoslužby. Jeden pár se tam dokonce minulou říjnovou nedělí objevil. Modleme se tedy, aby se léta modliteb zúročila a krasovský kostel se opět naplnil.

R. Rosický

Vstoupili do sboru...

V září jsme do našeho sborového společenství s vděčností přivítali Zuzku Vladíkovou s jejím synem Eliáškem, jehož křest proběhl v Chotiněvsi 23. srpna 2014. Zuzka pochází ze známé farářské rodiny Opočenských z Teplíc a je manželkou Radovana Vladíka, ředitele CZMŠ Krnov (Církevní základní a mateřské školy v Krnově), který je starším našeho sboru. Přejeme jim, aby se jim u nás líbilo a aby této mladé rodince Pán Bůh žehnal.

Radovan Rosický

Přijďte s námi oslavit

600 let obnoveného vysluhování podobojí

společnou bohoslužbou a společným vysluhováním Večeře Páně všech protestantských církví v Krnově v neděli 12. října v 9.45 hod. v evangelickém kostele na Husově náměstí

Po společné bohoslužbě zveme na pohoštění a přátelské rozhovory.

Srdečně zvou:

**Česko-bratrská církev evangelická, církev Křesťanská, společenství,
církev Československá husitská, církev Adventistů sedmého dne, Armáda spásy**

Společná sbírka vykonaná při této bohoslužbě bude určena lidem postiženým válkou na Ukrajině. Prostřednictvím diakonie ČCE – střediskem humanitární a rozvojové pomoci společně s německou diakonií Katastrophenhilfe, ve spolupráci s místními organizacemi na východní Ukrajině poskytují zasaženým lidem potraviny, deky, nádobí a další nezbytnou pomoc. V následujících týdnech budou muset řešit teplé oblečení, dostatek topiva a další nutnosti, které sebou přinese blížící se zima.

Pokud byste i Vy rádi přispěli dobrovolnou sbírkou, můžete tak učinit přímo na účet Střediska humanitární a rozvojové pomoci číslo: 292949292/0300, variabilní symbol: 3122

Proč podobojí

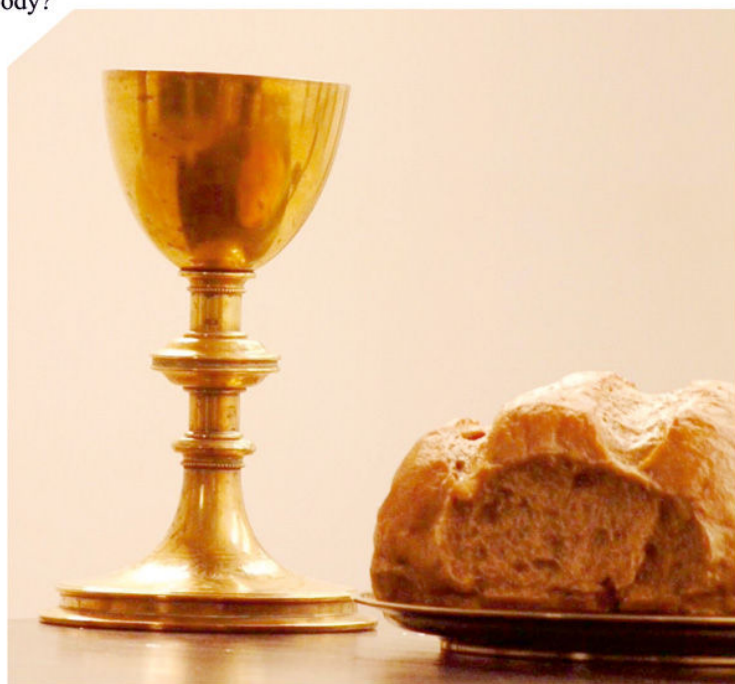
Že Ježíš při poslední večeři s učedníky – a nebyla to jen všední večeře, byl to židovský hod beránka – ustanovil svůj odkaz pro církev všech věků, ví snad každý. Přesto sluší připomenout, že ten odkaz se nazývá různě: večeře Páně, eucharistie, svátost oltářní, stůl Páně, ale vždy je tím myšleno v podstatě totéž. I formy se mohou lišit, ale od počátků apoštolské církve po staletí tomu všichni rozuměli tak, že je třeba společenství, v němž se účastníkům láme chléb a podává kalich vína na Kristovu památku.

Jak to, že západní křesťanská církev začala po čase při eucharistii podávat lidu pouze chléb, a kalich vína vyhradila pouze kněžím? Od kdy se tak stalo a proč? Historikové zkoumali dějiny církve od apoštolské po patristickou a žádné rozhodnutí o tom, koncilní ani papežské, nenašli. Obecné zjištění tedy zní: stalo se tak během 11. a 12. století postupně z praktických důvodů. Jaké asi byly ty praktické důvody?

Zřejmě to byl vedlejší účinek dogmatu o transsubstanciaci. Toto učení je plodem scholastiky. Po celá středověká staletí byla latinská scholastika metodou výkladů všeho jsoucího, navíc n a z í r a n á prostřednictvím aristotelského nominalismu. V tomto duchu scholastikové uvažovali takto: Vysloví-li kněz slova ustanovení „Hoc est corpus meum“ (to je mé tělo), „hoc est sanguis meum“ (to je

má krev), oba živly přestávají být těmito předměty, mění svou podstatu a stávají se tělem a krví Páně. Pak ovšem s nimi ani po vysluhování nelze zacházet jinak než s vrcholnou úctou. Musí zůstat důstojně zachovány, dokud nejsou požitý. Chléb – oplatka z nekvašeného těsta a pšeničné mouky – se po vysluhování ukládá na posvátné místo, dokud nebude znovu přijímán. Víno však uchovávat nelze. Proto bylo praktické, aby víno užívali jen sloužící kněží, kteří zbylé víno dopijí.

(Naši době zní scholastické pečlivé zacházení s pojmy jako nadbytečná hra se slovíčky. Avšak dnes se ucházejí o naši pozornost mnohé sdělovací prostředky a rády užívají silných slov, aby zaujaly. Tím však mnohdy znevažují význam také i cenných slov a působí inflaci významů a úpadek jazyka. Na tomto pozadí je scholastická úzkostlivá snaha o přesnost výrazů

úctyhodná.)

Byl-li toto praktický důvod vysluhování „pod jednou“, věroučné vysvětlení přišlo až dodatečně: konkomitance – spolusmíšení obou živlů, kněží přijímají zástupně za lid, Kristovi učedníci byli vlastně kněžskými apod. Praktický, třebaže původně nezamýšlený důsledek tohoto způsobu vysluhování, byl ovšem sociální: oddělení kněžstva od lidu, jeho nadřazení nad laiky.

Snad je na místě i připomenout: pod jednou (způsobou) či pod obojí (způsobou) – ve staré češtině bylo slovíčko způsob ženského rodu – se latinsky říkalo sub una specie nebo sub utraque specie a církvi podobojí se také později říkalo utrakvisté.

Reformační pojetí eucharistie je zhruba toto: Chléb i kalich vína náležejí všem přístupujícím. Ježíšova slova ustanovení se vztahují na celý akt společenství okolo stolu Páně. Ve chvíli přijímání chléb a víno pro nás nejsou pokrmem a nápojem jako každý jiný.

Představují tělo a krev Páně. Ne však fyzicky. Když hostina končí, je to už opět chleba a víno, které mohou být spotřebovány u běžného stolu.

Když s požadavkem pod obojí povstal M. Jakoubek ze Stříbra, jeho kolega M. Jan Hus se dal přesvědčit a souhlasil, avšak zdaleka ne tak vehementně. Když se v Praze uskutečnilo první vysluhování pod obojí, byl už na cestě do Kostnice. Až odtamtud psal do Prahy:

„Byl jsem slepý, když jsem to z listu Korintským nepoznal.“ Nebo jednomu příteli: „Neprotiv se svátosti kalicha, kterou Kristus ustanovil! Nedotírej na M. Jakoubka, aby nedocházelo k roztržce mezi věrnými, z níž se raduje ďábel.“ Ale také psal: „Milý Kubo, nekvp s tím. Až se bohdá vrátím, chci ti věrně pomoci toho.“ V každém případě je jisté, že Hus sám, ač vysvěcený kněz církve, osobně pod obojí způsobou nikdy nevysluhoval.

Blahoslav Hájek

Narozeniny ve sboru

Milí bratři a sestry, v tomto čísle Dobrého Pastýře si opět připomínáme jména všech, kteří budou slavit své narozeniny v následujících měsících. Dovolte nám, abychom všem popřáli pevně zdraví, Boží ochranu a požehnání. Pro radostné povzbuzení do dalších dnů připojujeme slova Žalmu 92,14-16:

„Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není!“

říjen

Jana Strádalová
Vlasta Jeníčková
Darina Balová
Martina Chlápková
Silvie Vojáčková
Lukáš Vojáček
Karolína Rosická
Evženie Šrajbrová
Jarmila Ničmanová
Marie Sedláčková
Pavla Vybíralová

listopad

Pavel Nálepa
Kristýna Tylečková
Svatopluk Chlápek
Stanislav Vybíral
Jiří Marek ml.
Miluše Vojáčková
Elen Hlavsová
Radovan Rosický
Michaela Čičmanová
Ludmila Špalková

prosinec

Věra Marková
Pavel Čepara
Marie Šimková
Lukáš Sedláček
Tomáš Kubica
Lydie Zmrzliková
Marie Marková
Tomáš Pecháček

připravila Eva Roztomilá

3x13 věřících osobností

Matka Armády spásy

Catharine Boothová, 1829-1890

Mezi vynikající osobnosti Londýna patří i první generál Armády spásy William Bood. Tvrdilo se, že W. Boot měl velkou podporu i pomoc ve své manželce. Catharine Mumfordová se ve dvaadvaceti letech provdala za laického metodistického kazatele W.Boota.

Boothovi nesouhlasili s některými předpisy ústředí církve, proto se rozhodli pro trochu jinou činnost. Pronajali si tedy opuštěný hřbitov, kde postavili rozměrný stan a v něm byla takzvaná „lavice pokání“. Se svými spolupracovníky vycházeli na místa, kde se svou kapelou a zpěvem zaujímalí pozornost u problémových lidí a lidí bez domova. Nežádka sklidili i posměch. Do svého stanu přiváděli pobudy, opilce, prostitutky, kteří bez nároku dostávali pomoc v podobě tří „S“. Soup (polévku), soap (mýdlo) a salvation (spásu). Brzy Boothovi putovali se svou stanovou misí dál a dál po vlasti i do zahraničí.

Roku 1878 mění misie název na „Armádu spásy“. Prvním generálem se stal

William Bood. Catharine Boothová v jedné anketě odpověděla, že ženy mají taky plné právo pomáhat lidským duším ke spasení. Což dokazovala svou prací. Tehdy začala sama kázat. Boothovi byli zřizovateli kadetní školy pro pracovníky AS, absolventi nosili uniformy, Catharine navrhla i typický ženský klobouk. Již v roce 1880 měla AS své misie v Kanadě, USA, Švýcarsku, Francii, Austrálii a později v Japonsku a Argentině. Organizovala a zřizovala pomoc tam, kde byla nejvíc potřebná. Byly to noclehárny pro bezdomovce, jídelny, vychovatelný pro děti, záchytné domovy pro alkoholiky a prostitutky a „domy drobtů“, kam lidé přinášeli nepotřebné odložené věci. Pro zbloudivší a zároveň ochotné vrátit se k běžnému životu, byly tři „kolonie“ - městská (práce v různých podnicích), venkovská (práce na farmách) a zámořská (pro vystěhovalce s cejchem zločinců).

Catharine Boothové vyšla řada knih, W.Booth je autorem burčující knihy „V nejtěmnější Anglii a cesta z ní ven“.

Catharine se časem začalo říkat „matka Armády spásy“.

připravila Miluše Čičmanová

Sborová dovolená v Beskydech

Sborovou dovolenou v Beskydech si užili účastníci každého věku. Nově vystavěné zařízení ve stylu beskydské chalupy, ve kterém provozuje rekreační středisko evangelický sbor v Písku u Jablunkova, se ve druhém prázdninovém týdnu stalo útočištěm pro účastníky společné dovolené našeho sboru.

Z Krnova se pobytu zúčastnily rodiny Rosických, Zajícových, Křehlíkových a Strnadlových, dále Radek Loyda, Petr Malík

a sestry Evičky - Velíšková a Roztomilá. Ze Zábřehu na Moravě přijeli Stejskalovi (Hanka Marková z Krnova) a ze Šternberka Rezníčkoví.

Ústřední téma našeho pobytu mělo podobu táborové hry, inspirované příběhem o Nehemiášovi a opravě hradeb Jeruzaléma. Každodenní hlavní program přinesl dětem přiměřené množství biblických informací, ale zejména je zábavnou formou vychovával k vzájemnému respektu, přátelství a učil je

spolupracovat. Výtvarné dovednosti předvedli holčičky a kluci v jiných částech dne, kdy si namalovali krásné vlajky, nebo se naučili skládat origami.

Duchovně jsme ale nelenořili ani my dospělí. Program pro naše večerní zamýšlení si vzal na starost bratr Vlastík Stejskal, kazatel ČCE v Zábřehu na Moravě. Na základě citátů z pozoruhodných knížek nás inspiroval k zamýšlení a vyprovokoval k debatám, které se táhly do pozdních večerních hodin.

Vyšlo nám výborně počasí. Svítalo tolik sluníčko, že jsme si mohli dostatečně užít místního koupaliště a zároveň občas sprchlo, abychom mohli najít spoustu hříbů. Nedílnou součástí pobytu byly výlety po okolí. Navštívili jsme nejvýhodnější obec v ČR, malebnými kopci obklopenou Hřčavu na hranici s Polskem a Slovenskem, a také

atraktivní bobovou dráhu v Mostech u Jablunkova.

Na závěrečném táboráku jsme se skvěle pobavili. K chlebu a vínu přibýly ještě klobásky a pivo. Zazpívali jsme si spoustu krásných písniček a poděkovali našemu Pánu za parádně prožitý týden. Poděkování však přišlo i organizátorům a tahounům programu. Ti se rekrutovali zejména z rodiny Rosických, ale velkou pomocí byl i Petr Malík a Radek Loyda.

Dovolená byla pro nás obohacující v mnoha směrech, ale nejsilněji na nás zřejmě zapůsobila zkušenost ze vzájemného soužití a sdílení s bratry a sestrami napříč generacemi. Vždyť nejmladší účastník byl ještě kojeneček a ty nejzkušenější sestry by bývaly mohly být jeho prababičkami.

Petr Strnadel

„Pod nebem“ 21. června 2014

Dovolu mi malou vzpomínku na velmi pěknou červnovou akci „Pod nebem“, ke které jsme se po jednoleté odmlce v našem sboru vrátili a myslím, že jsme vůbec nelitovali.

Jako největší dobrodružství je vždycky to, jestli „Pod nebem“ bude opravdu pod nebem anebo třeba pod deštíkem. Letos se ale Pán Bůh přiznal docela pěkným počasím a i když

bylo zpočátku trochu chladno, nakonec se vše vydařilo. Letošní téma - Jonáš a velryba - bylo rozpracováno do jednotlivých stanovišť, kde se na konkrétní témata známého příběhu vytvořily soutěžní disciplíny, z nichž některé byly opravdu akční a dobrodružné. Asi nejoblíbenější byl přístav Jaffa, odkud se musely děti přesouvat v břicho velryby, aby tak absolvovaly tři

dny s Jonášem ve velrybím žaludku (zorbingové kouli, kterou nám zapůjčil Olda Mičan). Nemały úspěch ale sklidily i další disciplíny, kde soutěžící zažívali bouři na moři, cestu lodí, zahráli si na ospalého Jonáše, anebo losovali s námořníky a lovili ryby. Lovily se dokonce i velryby, a to v moři, které vzniklo před naším kostelem napuštěním velkého nafukovacího bazénu, ve kterém se na konci celé akce uskutečnila pravá nefalšovaná námořní bitva o to, komu doplňuje plachetnice, kterou si děti samy vyrobily, do cíle nejdřív.

Po skončení bitvy to vypadalo „na moři“ spíše jako po obrovské námořní katastrofě nebo po uragánu. Udělovaly se ceny a nikdo nepřišel zkrátka. Po celou dobu nám k dobré náladě hrála skupina Keepsmiling z Orlové a Tensing Krnov. O naše břicha se postarali Strnadellovi se svým stánkem s občerstvením, a také naše sestry ze sboru, které pamatovaly i na naše účinkující a přispěly buchtami a chlebičky. Všem, kteří pomáhali, ještě jednou moc a moc děkujeme, bylo to supr a těšíme se na další ročník.

R. Rosický

Zažít město jinak – zažít kostel jinak

Bylo odpoledne, sobota 27. září, jeden z posledních prosluněných dnů babího léta, a na vedlejší ulici u našeho kostela vypukla „sousedská slavnost“. Utichl provoz, auta se musela na čas vydat jinou cestou, v ulici se objevily zábrany s informací o tom, že dnes se tady nikam nespěchá...

Záhy se objevila na Mikulášské ulici u divadla podivné úkazy. Uprostřed ulice si někdo otevřel čajovnu a kavárnu, objevily se proutěná křesílka s kavářenskými stolkami, před divadlem se shromáždilo několik muzikantů, aby vyloudili neotřelé jazzové melodie. Lidé se začali shlukovat kolem prvních stolků s podivným zbožím - staré obrázky, alba, sbírky mincí, staré vysloužilé vojenské kabáty, knihy i přívěsky, které pamatujeme ještě z doby našich babiček nebo raného socialismu. Odněkud přijela mladá cyklistka na staromódním kole, oblečená v proužkových šatech, s účesem à la 30. léta.

Ulici zaplnili lidé a nedaleký evangelický kostel otevřel velké dubové dveře. Před kostelem se objevily malé stolečky s židličkami (jakoby je tam zapoměla mateřská školka), na kterých ležely papíry a pastelky volně k dispozici. Plakátek na vedle stojícím dřevěném poutači zve děti k zachycení malebného kostela vlastním úhlem pohledu. V otevřeném kostele už postávají první nedočkaví návštěvníci, kteří by si rádi prohlédli interiér, varhany a

hlavně kostelní věž. Z kostela se ozývá: „pojd'te dál a vezměte si u nás buchtu.“ Za chvíli vychází mladá žena s dětmi, sedá si na kostelní schody, bere do rukou kytaru a děti flétnu, venku na lavičce někdo spokojeně bafá z fajfky. Děti si kreslí, staví ze stavebnice kostelní věž a z vedlejší ulice sem zaznívá jazz. Slyším jednu paní, jak říká: „A víte že já jsem v tomhle kostele byla pokřtěna?“ Říkám jí: „tak se pojd'te podívat dovnitř, ta křtitelnice tam pořád ještě stojí...“

Vzpomínky a rozhovory, podání ruky a spokojené úsměvy našich sousedů, z nichž někteří se ještě nikdy nesetkali a poprvé vešli do evangelického chrámu, zůstávají v našich srdcích... a třeba, třeba příště přijdou na kus řeči i v neděli, vždyť to mají za rohem.

Novou a vtipnou aktivitu zorganizovalo sdružení „Flemichova vila“ ve spolupráci se Stranou zelených a nás - evangelíky - přizvali. Rádi jsme se přidali. A možná napřesrok zas ☺.

pěkný den zaznamenal R. Rosický

Dobrovolnictví na United

Jistě mnozí z vás budete znát multizánrový křesťanský festival United, nebo jste o něm alespoň slyšeli. Několikrát jsem s lidmi diskutoval na téma, zda je lepší se jej účastnit jako účastník, nebo jako dobrovolník. Osobně však musím říct, že nevím. Letošní rok jsem totiž byl na festivale již podruhé a znovu jako dobrovolník (poprvé to bylo v roce 2012). Stejně jako tenkrát, i tento rok jsme přijeli do Vsetína již o několik dní dříve než účastníci. První večer jsme se zaregistrovali, dostali dobrovolnické tričko, náramek a sešitek s programem festivalu.

Kluci, nebo chcete-li ogaři, jak se na Vsetíně říká, byli ubytováni v tělocvičně a holky, nebo také dcérky, ve třídách. Když jsem jel na festival poprvé, znal jsem tam jenom několik málo lidí. Teď jsem však měl kolem sebe mnohé známé, a tak jsem neměl čas se

nudit. Večer jsme šli na večeři a následně jsme měli program speciálně pro dobrovolníky. Kromě několika málo organizačních věcí jsme mohli společně chválit, a jelikož tam bylo 150 dobrovolníků, tak to opravdu stálo za to. Také pro nás bylo připraveno biblické slovo, kterého se ujal vedoucí Fusionu z Ostravy, a také talkshow, ve které se hlavní organizátor akce vyptával dalších vedoucích na mnohé pikantnosti.

Následující ráno jsme měli po snídani dopolední program, kdy jsme mohli společně oslavovat Boha. Poté jsme byli rozděleni do pracovních skupin. Byl jsem přiřazen k security (bezpečnost) a dále jsme byli rozděleni do menších skupinek, z nichž ta, ve které jsem byl, měla na starosti především kulturní dům a hlídání jeho brány. Byli jsme proškoleni a odpoledne pak všichni rozděleni

do dvou velkých skupin, z nichž jedna vyráběla cedule a krabice na propagaci, druhá šla pomoci městským službám v čištění města Vsetín. ☺

Večer proběhl podobně jako ten předchozí, bylo to moc fajn a zamyšlení bylo také povedené. V talkshow byly rozhovory s několika páry, které měly těsně před svatbou a zároveň participovaly na vedení různých částí festivalu.

Ve čtvrtek se rozjely přípravy festivalu v celém proudu, dodělávala se propagace, několik odvážných dobrovolníků chodilo po městě v krabici - s pomocí pár dobrovolnic rozdávali letáčky a zvali místní lidi na festival. Mnozí dobrovolníci se zapojovali při hlídání škol nebo přípravě prostorů.

Nejprve začala registrace hlavně pro ty, kteří přijeli z velké dálky. Na sklonku večera již začal první program. Jako dobrovolník jsem si sice programu moc neužil, ale byl jsem nadšený ze samotného konceptu dobrovolnictví a toho, když jsem viděl mladé lidi z různých církví napříč republikou spolupracovat pro stejnou věc.

Jelikož jsem první den neměl mnoho pracovních hodin, měl jsem pak v noci ještě s jedním klukem na starosti hlídání kamionu televize Noe. Sice bylo náročné v noci vstát, ale během následujícího dopoledne jsem měl volněji, a tak jsem se mohl dospat. Během dne probíhaly nejružnější semináře, z nichž jsem krátce navštívil seminář „o odkládání a lenosti“, a také seminář o rodině. Sice jsem se stihl podívat na koncert jedné kapely, ale jinak jsem většinou pracoval a nebo byl s ostatními dobrovolníky. Panovala tam vskutku přátelská atmosféra. ☺

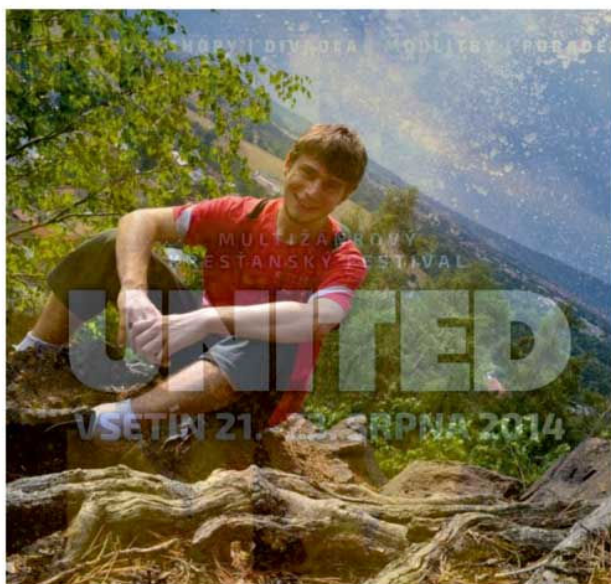
Noc z pátku na sobotu proběhla obdobně jako noc minulé, a tak jsem v sobotu dopoledne ještě dospával. Každé ráno, včetně těch, kdy festival už

běžel v plném proudu, byly pro nás dobrovolníky připraveny ranní chvály, a tak jsme mohli každý nový den začít s novou energií, ač to bylo po fyzické stránce náročné.

V sobotu večer se konal závěrečný program a poté, co mi skončila poslední služba u hlavního vchodu, jsem navštívil několik posledních koncertů a skončil v modlitební místnosti. Když skončil festival, začali jsme kolem první hodiny ranní s úklidem. Nejprve jsem pomáhal uklidit modlitební místnost a poté i zbylé prostory. Někdy mezi druhou a třetí ranní jsem šel konečně spát.

Další den jsme po několika dodělávkách měli společné bohoslužby a pak jsme se již začali se všemi loučit a pomalu se rozjíždět do svých domovů. Možná, že to vypadá, že jsem na festivalu mnoho programu nestihl - a vskutku jsem byl jen na několika málo přednáškách a koncertech. Ale rozhodně nemůžu říct, že by to nestálo za to. Právě naopak. To společenství mladých lidí usilujících o stejnou věc, a to pro Pána, mě natolik oslovilo, že se mi stalo motivací do dalších dnů.

Aleš Rosický

Hradec nad Moravicí – Včelí hrad – Hradec nad Moravicí Turistický výlet 20. 9. 2014

V sobotu dne 20. 9. 2014 jsme vyrazili na neohlášený, ale podařený výlet s nevidomými turisty. Z Krnova jsme jeli sice jen dva, Radovan Rosický a Pavel Loyda, ale v Opavě u pokladen na nádraží Opava - východ jsme se sešli s dvěma nevidomými lidmi a v 8.43 jsme vyrazili do Hradce nad Moravicí. Tam jsme se na zámku setkali se zbylou částí naší skupiny nevidomých, s pěti lidmi z Nového Jičína a vyrazili jsme přes zámky do parků. Zastavili jsme se na Bezručově vyhlídce a ve svižném tempu dorazili k myslivně. Odtud už cesta pokračovala příjemnou asfaltovou silnicí až k Včelímu hradu. Jelikož se tam nic nedělo, zahrnuli jsme po žluté značce směr Žimrovce. Bylo příjemné počasí, ani horko ani zima, cesta příjemná. V Žimrovicích jsme se občerstvili a po dobré polévce pokračovali směr Hradec nad Moravicí, kde se naši novojičíňští souputníci odtrhli a jeli zpět domů. My jsme nasedli na vlak a příjemně unavení jsme dorazili do Opavy a následně do Krnova, kde jsme relaxovali na náměstí na

koncertu Wabiho Daňka. Výlet byl sice narychlo zorganizovaný, ale podařil se. Už se těšíme na 11. října na další vandr – pravděpodobně z Karlovic přes Horní Holčovice do Holčovic.

Proč vám to vlastně píšu? Náš sbor je velmi rozmanitý a občas děláme i turistické výlety. Naše „pánská skupinka“ byla v létě na výletě z Lomnice u Rýmařova do Valšova, s koupací zastávkou na Slezské Hartě a moc se nám v těchto končinách líbilo. Výlety jsou cca do 12 kilometrů a snažíme se hledat terén, který vede po značených cestách. V případě nějakých nepředvídaných událostí jsme domluveni s KČT Krnov, ke kterým se někdy připojíme, nebo jejich členka Jana Rousová je na telefonu připravena nám poradit.

Takže i když časopis vychází už po létě, dá se chodit i v zimní přírodě. Příroda je krásná po celý rok a Boží dílo se dá obdivovat i v mlze, i za modré oblohy.

Pavel Loyda

Vznikla skupinka dorostu

Co je to „dorost“? Je to vlastně jiná forma, chcete-li, ev. náboženství. To, že děti chodí pravidelně či nepravidelně do nedělní školy, je skvělé, a já bych chtěl za to všem rodičům, kteří na to dbají, velmi poděkovat. Nicméně se často stává, že děti ve školním věku (ZŠ) často těžce hledají cestu ke svým věřícím vrstevníkům. A když se dostanou do věku konfirmandů, je potom už těžké, i pro nás dospělé, k nim najít cestičku. Potom to často dopadne tak, že pokud se neúčastní alespoň sem tam nějaké sborové akce (sborová dovolená ap.), mají ostych přejít z konfirmace, pokud se jí vůbec zúčastní, do mládeže. Evangelíci vždy byli hrdí na to, že se jim daří pracovat také s dětmi a mládeží, navazují v tom na krásnou a bohatou historii Komenského Jednoty bratrské. Je jasné, že abychom na to mohli navázat, je třeba hledat

stále nové formy práce s dětmi. Klasická forma náboženství bohužel v našem kraji nemá takovou tradici, jako například na probuzeneckém Těšínsku.

Proto bychom rádi s dětmi začali pracovat biblickou formou tak, aby je to bavilo a mohly tak trávit svůj čas alespoň jednou za 14 dní, vždy v pátek v 17.00 hod., na faře a občas i venku, i když víme, že jsou často zahlceny až přehlčeny bohatou nabídkou jiných kroužků a dalšího vyžití, které naše město nabízí. Pokud chceme, aby si jednou naše děti našly věřící partnery a Boží slovo formovalo jejich život, umožněte jim, prosím, aby se v našem sboru mohly pravidelně scházet. Zveme i vaše děti od 9 - 10 let výše na naše schůzky.

Těší se na vás Radovan, Lidka a Lenka

skupinka dorostu na první schůzce

Dobrovolnictví na CAMPFESTU

Milí čtenáři, chtěl bych se s vámi podělit o mé zážitky na křesťanském festivalu, který se odehrával na Slovensku. Ale vše po pořádku.

CAMPFEST se koná každoročně na středním Slovensku v okrese Liptovský Mikuláš v Nízkých Tatrách na Ranči Kral'ova Lehota v obci Svarín. Letos se konal od 31.7. do 3.8.2014. Téma Campfestu bylo: „JEDNODUCHO S NÍM“. Campfest pořádá organizace Mládež pre Krista. Dobrovolníky zaštiťuje Danielova generácia, která ve dnech 25.7.-4.8. připravovala celý Campfest. Na Campfestu bylo skoro 6 tisíc lidí, z toho asi tisíc lidí zajišťovalo celou akci: realizační team, organizační team, dobrovolníci, modlitebníci, duchovní poradci a účinkující.

Jak jsem se vlastně o Campfestu dozvěděl? Od jedné kamarádky z ostravské církve - Jitky Vlčinské. Jak jsme si o tom povídali, já se tak nadchl, že jsem se podíval na stránky Campfestu a přihlásil se už 1.dubna. Poté mi přišel mejl od šéfkuchaře, že hledá dobrovolníky do kuchyně, tak jsem se přihlásil. Když nastal čas odjezdu, nastoupil jsem do vlaku a hurá na Slovensko. Jel jsem o den dříve, abych mohl pomoci kuchaři uvařit pro dobrovolníky oběd. Cesta byla dlouhá, nekonečně dlouhá. Přijel jsem do Kral'ové Lehoty, kde na mě čekal šéfkuchař Rado Kušník a přivezl mě, poté jsem pomáhal se stavbou umyváren pro dobrovolníky do stanové ho

městečka. Pak jsem si postavil stan.

Druhý den už jsme vařili, bylo to dost náročné. Začal jsem v 9:00 přípravou na oběd a končil jsem umýváním podlahy v kuchyni ve 23:30, takže náročné. Také jsem vydával obědy. Chodilo to tam tak, že jeden den jsme pracovali a druhý den měli volno, ale když bylo volno, tak jsem pomáhal i té druhé skupině. A také jsem jezdil na nákupy, takže znám v Liptovském Mikuláši jen Tesco, Billu, Kaufland a elektro. Řeknu vám, že nakupovat pro asi 300 dobrovolníků, byla síla. Byla to dost náročná, ale nádherná práce v kuchyni.

Na festivalu hrálo plno skupin: ESPE, F6, Tretí deň, Timothy a další. Také jsme tam měli malé záplavy, ale když si lidé pomůžou, tak se vše opraví. Musel se odvodnit celý hangár, takže byly přerušeny všechny koncerty od 13 do 20 hodin.

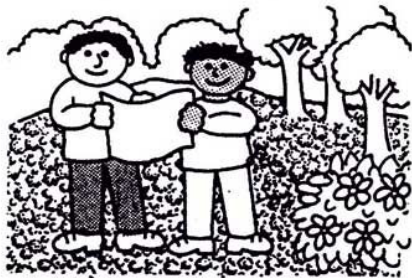
Všichni lidé byli super, bylo tam nádherně, ale měl jsem trochu strach - hodně Slováků se modlí v jazycích, jsou hodně charizmatičtí, ale řeknu vám, poznal jsem tam hodně fajn lidí. A všichni mi dost chybí, tak už se těším na příští rok.

R@dek M@rek Loyd@

Milé děti, zkuste vyluštit následující úlohy a tím si připomenout některé biblické pravdy

Alena a Marek se zúčastnili jedné hry o poklad. Museli najít mnoho lístečků, které vedly k pokladu.

Toto byla poslední zpráva:

Uhodneš, kde poklad byl?

V lednici

Bible je plná zpráv o Ježíši a o tom, jak mu můžeme důvěřovat a následovat ho. Ale někteří Ježíšovi následovníci těmto zprávám nerozuměli.

Přečti si Lukáše 24,27

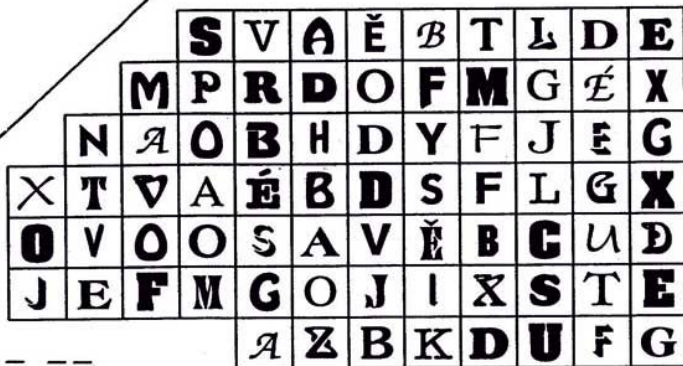
Kdo jim pomůže těmto zprávám porozumět?

Zavři oči. Co by se stalo, kdybys takto chodil po pokoji? Narážel bys do různých předmětů, nebo ne?

Když není světlo, je těžké poznat, kudy se má jít.

Žalm 119,105 mluví o světle takto:

Vybarvi všechny čtverečky kromě A, B, D, F, G a X. Vybarvená písmenka opiš na prázdná políčka (přečti si co ti vyšlo).

Boží slovo, Bible, je jako světlo, protože nám ukazuje, jak máme žít podle Boží vůle.

připravila Věrka Marková

Českobratrská církev evangelická v Krnově

<u>Kazatel sboru:</u>	jáhen Radovan Rosický
<u>Adresa:</u>	Farní sbor ČCE, Albrechtická 92, Krnov, telefon: 552 302 109 1845328379 / 0800
<u>Číslo účtu sboru:</u>	čtvrtek 10 - 12 hod. 16 - 18 hod.
<u>Úřední hodiny:</u>	http://krnov.evangelnet.cz
<u>www stránky:</u>	- katechetická příprava ke křtu
<u>Na požádání:</u>	- vysluhování svatě večeře Páně nemocným členům sboru - pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď - předmanželské rozhovory, příprava ke sňatku Svatby, křty a katechetické přípravy je zapotřebí dohodnout s kazatelem sboru v dostatečném předstihu!

Pravidelná shromáždění v Krnově (evangelický kostel na Husově náměstí):

Pondělí	dle domluvy	každé 1. pondělí v měsíci ekumenické modliteb. setkání - v různých církvích
Úterý	18.00 h.	biblická hodina v kostele (mimo prázdniny)
Čtvrtek	dle domluvy	skupinky v jednotlivých rodinách
Pátek	18.00 h.	modlitební setkání v kostele
Sobota	18.00 h.	setkání mládeže v klubovně Tensingu v areálu bývalé Karnoly na ul. Čsl. armády (od nov. roku na faře)
Neděle	9.45 h.	bohoslužby

Pravidelná shromáždění v Krasově:

1. a 3. středa v měsíci	13.00 hod.	biblická hodina
3. neděle v měsíci	15.00 hod.	krasovský evangelický kostel (květen - říjen)

Biblické hodiny (a v zimě i bohoslužby) se konají u sestry Ničmanové v domě peč. služby.

Pravidelná shromáždění v Branticích:

2. středa v měsíci - biblická hodina v 17 hodin - u Čeparových, Brantice č.p. 93

Podzim

Zase nás podzim navštěvuje a v dále po obloze pluje
houf tažných ptáků – odlétá, za sluncem letí do světa.

A nám, když chceme, láska pravá svá křídla také darem dává
a srdce letí, domů se vrací, Bůh naše je slunce, my tažní jsme ptáci.

Redakční rada:

Radovan Rosický, Bedřich Marek, Eva Roztomilá, Darina Balová, Miluše Čičmanová
technický redaktor - Petr Malík

Příspěvky můžete předávat redakční radě, nechat je na faře, nebo, což je pro nás nejlepší,
posílat e-mailem na adresu: dobrypastyr@centrum.cz